

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition møde #85 den 17. januar 2025: Et bemærkelsesværdigt skift er på vej

Ikke korrekturlæst

17. januar 2025 (EIRNS) - {Det følgende er åbningsbemærkningerne, noget af dialogen og de afsluttende bemærkninger fra Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche ved den Internationale Fredskoalitions 85. møde i træk, fredag den 17. januar 2025.}

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er det 85. møde i Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

Jeg vil gerne minde alle om, hvorfor vi skabte dette forum, for helt ærligt har fredsbevægelsen været meget dysfunktionel, og vi er nødt til at bringe alle fredsorganisationer og ledere i verden sammen, hvis vi skal opnå ægte fred. Bringe folk sammen på tværs af deres ideologier for at bryde igennem de forskellige forskelle, folk har, og have disse vanskelige diskussioner for at nå målet om at skabe fred i verden. Der burde ikke finde folkedrab sted, der burde ikke være endeløse krige. Disse ting er menneskeskabte, og vi kan løse dem gennem vores egen indgriben.

Tak til alle for at være med. Vi starter med en række talere, som er en meget spændende diskussion i dag. Som folk ved, er der blevet forhandlet en våbenhvile på plads mellem Israel og Palæstina. Det er vigtigt, og der er mange ting, vi skal

diskutere med hensyn til de næste skridt, der skal tages, for der er meget mere, vi skal gøre. Vi vil have en række diskussioner om det i dag.

Med det vil jeg overlade det til Helga Zepp-LaRouche at åbne. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Det er et bemærkelsesværdigt skift, der er på vej. Nyheden var, at de sidste problemer i våbenhvileaftalen mellem Hamas og Israel faktisk blev løst i løbet af natten, i det mindste til en vis grad. Der er stadig mange problemer, der skal løses. Men det ser ud til, at Smotrich er gået med til at blive i regeringen. Han er imod aftalen, men han blev i regeringen. Ben Gvir er imod den, og han forlod den. Men det er ikke nok til at vælte Netanyahu-regeringens koalition. Jeg synes bestemt, det er et meget vigtigt skridt i den rigtige retning.

Endda den tyske SWP-repræsentant – det er en tysk tænketank i Berlin – en kvinde sagde i dag i radioen, at dette er en aftale, som var klar allerede i maj sidste år, men det krævede åbenbart, at Trumps team greb ind for at lægge pres på Netanyahu for at få den igennem. Det er utroligt, for det bekræfter fuldstændig, hvad vi hele tiden har sagt, nemlig at alle disse rædsler ikke ville have været mulige uden Biden-administrationens samtykke. Jeg tror, det vil få et efterspil, men bortset fra det vil den endelige afstemning finde sted i morgen. Indtil videre har IDF dræbt dusinvis af palæstinensere, mens våbenhvilen angiveligt blev aftalt. Når præsident Trump kommer til Det Hvide Hus på mandag, er der naturligvis en chance for, at det kan løse situationen. Jeg synes, at det faktum, at han holdt sit ord om, at han ville have denne aftale, før han kom ind i Det Hvide Hus, og at det nu sker, viser en vis beslutsomhed. Og måske kan den video, som Trump havde lagt på sin X-konto med Jeffrey Sachs, der beskyldte Netanyahu for de forbrydelser, han talte om, have

været et yderligere pres.

Men i betragtning af, at situationen er helt forfærdelig, og ifølge Aida Touma-Suleiman, som er Knesset-medlem med palæstinensiske rødder, sagde hun stort set før, at alle partier i koalitionen er for den totale udrensning af Gaza og er for at fortsætte operationen på Vestbredden. Så det er stadig et helt gigantisk arbejde, som jeg mener kræver de internationale fredskræfter, den Internationale Fredskoalition, men også alle andre, for at sikre, at der kan opnås en reel løsning på krisen. Efter min og mange andres mening kræver det en øjeblikkelig anerkendelse af en palæstinensisk stat, og den stat kan naturligvis ikke fungere, hvis der ikke sker en øjeblikkelig genopbygning af Gaza, som er fuldstændig jævnet med jorden; men det kræver en reel fredsorden i hele regionen, hvilket vi har sørget for med Oase-planen. Hvis vi på en eller anden måde kunne opmuntre Trump-administrationen til virkelig at gå ind i en reel fredsopbygning ved at få landene i Mellemøsten til at gå sammen om at gennemføre oase-planen, så har det et reelt potentiale til at løse situationen.

Samme dag, i dag, er Irans præsident Pezeshkian i Moskva, hvor han underskriver en strategisk aftale med Rusland, med Putin. Det er naturligvis også en ny faktor i situationen. Så det er meget lovende, men jeg tror stadig, at det kræver en enorm ændring i situationen, i betragtning af situationen i Syrien, i betragtning af spændingerne mellem Tyrkiet og Israel, i betragtning af den generelle ødelæggelse af regionen på grund af de meningsløse krige i de sidste årtier. Så jeg synes, det er meget lovende.

Situationen i Ukraine, som er det andet store område, kan man forvente, at de meget forsigtige tegn på en diskussion, som meget snart kan starte mellem Putin og præsident Trump, også kan bringe situationen frem til en løsning. Vi skal dog være meget opmærksomme på, at briterne forsøger at anspore til vedvarende optrapning, hvilket blev demonstreret af

premierminister Keir Starmer's pludselige besøg i Kiev i går. Det var det første besøg, siden han tiltrådte, og han foreslog straks en 100-årig traktat mellem Ukraine og Storbritannien. Så vidt jeg ved, er valgperioden i Storbritannien fire år, så hvordan han kan love en 100-årig traktat, overgår virkelig min forstand. Hvis man da ikke tænker på, at der allerede tidligere var folk, der tænkte på et 1000-årigt rige; og det gik som bekendt ikke så godt. Men det er klart, at høgefraktionen har til hensigt at holde denne konflikt i kog, som det blev demonstreret på det sidste møde i Ramstein, hvor de forskellige NATO-lande delte sig op i grupper på to; hver især lovede de, at de ville overtage nogle af de områder, som de tror, vil blive forladt af USA, når Trump kommer ind i administrationen. Starmer lovede også utrolige 40 millioner pund til genopbygningen af Ukraine. Man kan anslå, at det er et trecifret milliardbeløb, der er brug for, og BlackRock har allerede positioneret sig rigtig godt til at overtage det, der skal overtages. Så den situation kræver også en ændring.

Det andet centrale spørgsmål om, hvad Trump vil gøre – jeg mener, der er mange ting, som stammer fra tidligere regeringer, herunder hans egen, men også Bidens regering, som er USA's strategiske holdning. Der er dette program for modernisering af atomarsenalet, som er i gang lige nu. Det omfatter hele 5000 atomare sprænghoveder, 400 ICBM'er, 1000 ballistiske missiler på ubåde og alle sprænghovederne på luftbaserne i USA og i udlandet, som alle skal moderniseres i løbet af de næste ti år. Ifølge estimatet fra Congressional Budget Office fra 2017 vil det koste 1,2 billioner dollars. Og ifølge Nuclear Posture Review, USA's ret til under ekstreme forhold, når USA's vitale interesser er truet, bevarer de retten til forebyggende at bruge atomvåben; og de nægter at underskrive nogen aftale om ikke-førstebrug. Spørgsmålet er nu, om Trump vil ændre det? Det er ekstremt vigtigt, for hvis man husker det, så foretog præsident Biden i marts denne ændring, som vi først fandt ud af fra {New York Times} i august; den såkaldte OPlan 8010-12, som definerer Rusland,

Kina, Nordkorea og Iran som fjender. Biden havde dybest set sagt, at USA skal forberede sig – og NATO med det – på at indlede en konfrontation mod alle disse på samme tid. Og de nye B61-12 atomare sprænghoveder skal erstatte de gamle B61-bombefly. Disse nye våben har deres egen målretningsenhed, og de har stealth-teknologi. Så det betyder, at den russiske rekognoscering kun kan genkende dem, hvis overhovedet, i sidste øjeblik, hvilket er for sent. Så det øger risikoen for en fejl i angrebet.

Når den nye START-aftale nu ikke har nogen opfølgning – den udløber om cirka et år – vil det så føre til et nyt enormt kapløb om atomvåben? Vil det fjendtlige forhold blive vedvarende, selvom disse umiddelbare krisepunkter bliver løst eller i det mindste beroliget? Jeg tror, det kræver et meget mere grundlæggende skift. Vi fra IPC, i hvert fald jeg og nogle af mine samarbejdspartnere, har hele tiden sagt, at for at få ægte fred er det ikke nok at stoppe krigene og de regionale krige. Vi er nødt til at overvinde den grundlæggende antagonisme i geopolitikken. Geopolitik er et levn fra fortiden; den forårsagede to verdenskrige i det 20. århundrede, og den skal absolut væk, hvis verden skal være sikker. Det betyder, at de vestlige lande må holde op med at tro, at der vil blive krig mellem USA og Kina; der vil ske en afkobling, en risikoaflastning. Alle disse ting er en del af denne geopolitiske tankegang. Vi er nødt til at flytte verden til et nyt paradigme, hvor de vestlige lande samarbejder med den Globale Majoritet i deres bestræbelser på at overvinde virkningerne af 500 års kolonialisme.

Vi er nødt til at samarbejde om at overvinde fattigdommen, så de mennesker, der nu flygter som migranter fra Latinamerika, Afrika og Mellemøsten, får et incitament til at samarbejde om at opbygge deres egne økonomier. Hvis vi kunne få de vestlige lande til at samarbejde med organisationer som BRIKS om det projekt, ville vi løse migrantproblemet på den eneste menneskelige måde, det kan løses på; og et sådant samarbejde

kunne være grundlaget for en fredelig verdensorden, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser. Jeg tror, at det, der absolut skal følge med, hvis det skal lykkes, er, at vi har påtrængende brug for en kulturel renæssance i Vesten. For under doktrinen om neoliberale værdier har vi ladet de bedste traditioner i vores respektive lande gå i glemmebogen og blive trådt under fode. Vi er nødt til at genoplive de bedste klassiske perioder i Europa, ånden fra den amerikanske revolution og den antikoloniale kamp mod det Britiske Imperium. Vi må virkelig sætte verdenssamfundet på traditionen for det bedste, som menneskeheden nogensinde har frembragt i hver nation, i hver civilisation; og så have en dialog mellem civilisationer blandt dem. Det, sammen med en økonomisk genopbygning, er grundlaget for fred.

Jeg synes, det er et vidunderligt perspektiv, og jeg tror, at hvis folk synes, det er en utopisk opfattelse, så overser de, hvad der allerede foregår i det Globale Syd, hvor de asiatiske lande stolt ser på deres 5000-årige historie, eller 3000 eller 4000 år, og de tager styrken ud af den kulturarv til at definere en positiv vision for fremtiden. Jeg tror, at vi i Vesten er nødt til at gøre fuldstændig det samme, og så samarbejde om kriseprogrammer for atomar fusionsenergi, om international rumforskning og -udvikling. Så kan vi opbygge fred, ikke kun på planeten, men også udenfor. Det vil jeg gerne slutte af med. Jeg tror, vi befinder os i en af de situationer, hvor det er tid til at justere politikken og gå i en meget mere positiv retning. Det var det, jeg ville sige.

Bemærkninger under diskussionen:

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan kun dele din bekymring for, at situationen er en håbefuldst pause, men hvis vi hviler på laurbærrene, tror jeg, at potentialet for, at det kan gå helt galt, er til stede. Så jeg vil bare sige, at det nu efter min

mening er det øjeblik, hvor vi alle bør skubbe på Oase-planen, fordi Trump har sagt om sig selv mange gange, at han er en bygherre, og han forstår noget om byggeri. Han ønsker at få gang i USA's økonomi. Måske hvis vi alle arbejdede sammen om at overbevise ham om at fremme Oase-planen og også tale med alle nabolandene Israel og Palæstina og lægge frem, hvad vi forsøger at gøre med vores konferencer om Oase-planen og de videoer, vi har lavet. Måske ville det inspirere de forskellige ledere i regionen. For eksempel er Saudi-Arabien ved at bygge et skisportssted i ørkenen. Jeg tror, temperaturen er op til 40-50 grader, men de bygger et skisportssted, så folk kan stå på ski der. Det koster enormt mange penge, og jeg tror, at hvis man tænkte på at bygge Oase-planen og give gratis nyt vand til alle landene i regionen, så en kilde til konflikt ville forsvinde – nemlig manglen på vand – så kunne det inspirere den unge generation af palæstinensere, de forskellige arabiske lande, Tyrkiet, Syrien, Irak, Afghanistan, hele regionen. Jeg mener, at vi virkelig bør lægge dette udviklingsperspektiv massivt på bordet, for jeg tror helt ærligt, at der er andre muligheder end en ny global strategisk sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som involverer alle lande på planeten, hvilket jeg mener, er den vej, vi skal gå. Jeg tror, at for Mellemøsten er Oase-planen lige nu den eneste ting, der kan ændre dynamikken. Så jeg vil foreslå, at vi måske diskuterer det i løbet af denne session i IPC, og hvis folk er enige, kan vi måske også lave en mobilisering ud af det.

SCOTT RITTER: Hør her, jeg er åben for at arbejde sammen med alle, der på ansvarlig vis og med oprigtige hensigter søger et fredeligt resultat. Oase-planen bør udvikles yderligere og få en chance. Så betragt mig som et redskab i din værktøjskasse, og jeg vil hjælpe dig på enhver måde, jeg kan.

LARRY WILKERSON: Jeg vil sige det samme. Jeg tror, at det saudiske skisportssted er lidt ligesom laksefiskeri i Yemen, hvis du husker den film og den bog. Det er penge, der

tilfredsstiller nogle prælater og nogle højtstående kongelige, men det gør ikke noget for regionen og endda i sidste ende for Saudi-Arabien.

Du har ret i at sætte fingeren på vand. Vand er kritisk i den region. Og en af grundene til, at man til dels kan forstå, hvad Israel har gjort med hensyn til Libanon og andre steder, er deres søgen efter vand. Det vil blive faktisk endnu mere kritisk, efterhånden som klimaforandringerne skaber mere ravage. Så ja, det ville jeg absolut gå ind for.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil foreslå, at vi i diskussionsperioden tænker over måder ... Jeg mener, vi har haft to konferencer om Oase-planen med topambassadører fra Palæstina, fra Sydafrika og mange andre lande. De har alle forpligtet sig til at fremme denne idé. Så måske skulle vi genoptage kontakten med alle de mennesker, vi allerede har arbejdet sammen med om Oase-planen, og virkelig forsøge at sætte den på dagsordenen. Det bedste ville være straks at indkalde til en konference i regionen og invitere alle lande til at deltage. Hvis vi alle arbejder hen imod det mål, kan vi måske nå det.

WILKERSON: Det lyder for mig som noget, der ville være lige noget for Donald Trump. Jeg prøver ikke at være morsom; jeg tror, det er den slags, han kan lide.

RITTER: Især hvis man sætter hans navn på det.

WILKERSON: Ja, Trumps oase-plan. Hvad pokker!

RITTER: Trump; vand.

BATTLE: Det bliver kæmpestort!

WILKERSON: Han kunne bygge et hotel lige i midten af Oasen.

RITTER: Så er det nok. OK, jeg er nødt til at gå. Mange tak for invitationen. Det var en fornøjelse. Helga og Larry og Anastasia og Dennis og alle andre, lad os fortsætte med at arbejde for at gøre noget godt. Tusind tak skal I have.

WILKERSON: Tak. Jeg sætter pris på dine bemærkninger; jeg er også nødt til at løbe.

{Senere bemærkninger under diskussionen:}}

ZEPP-LAROUCHE: Jeg kan kun sige, at vi i Vesten er i et øjeblik, hvor vi forhåbentlig kan løse dette. Men i dag er vi stadig på vej mod diktatur, fordi en masse menneskelig stræben efter at tage spørgsmålet om det palæstinensiske folkemord op; i Tyskland kan man ikke engang sige det længere. Bare for at give dig et eksempel, så er alle i hele det Globale Syd klar over, at man i Vesten ikke længere har disse værdier, som man holder fast i – demokrati, menneskerettigheder, regelbaseret orden; det bliver alt sammen latterliggjort. Og det er ikke kun fra det Globale Syd, det er en diskussion i Europa, hvor mange lande fra Slovakiet, Ungarn, Georgien, Rumænien, Bulgarien, Serbien, Kroatien, Østrig, Schweiz; folk er nu begyndt at diskutere, at det, som de såkaldte atlantister gør, er diktatur. Den tidligere præsident i Schweiz, som er konservativ, har lige sagt, at han havde en annonce på en side i {Neue Züricher Zeitung}, som er det førende dagblad i Schweiz. En annonce på en side, hvor han sagde, at det, der sker i Tyskland, er det, han kaldte »Stasi 2.0«. Der er mindre ytringsfrihed end i DDR i slutfasen.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at professoren fra London også indser, at dette ikke er en statisk ting. Det er en løbende kamp, hvor vi kæmper for, om vi vil bevare vores forfatningsmæssige værdier, eller om det vil blive en forfærdelig gentagelse af det, der skete i 1930'erne. Nu er det tid til at ændre det med den slags indgreb, som vi har sagt. Alle disse punkter er vigtige, men jeg synes ikke, at vi skal glemme de initiativer, der virkelig er game-changers med hensyn til systemiske ændringer, som f.eks. den Oase-plan, som jeg gerne vil love meget stærkt igen.

Afsluttende bemærkninger

Lad mig nævne et andet emne. Vi kæmper for at imødegå argumenterne fra modstanderne af Tulsi Gabbard og Kash Patel, fordi de repræsenterer håbet om, at disse netværk vil blive rensset ud. Tulsi Gabbard har tydeligvis under pres opgivet sin støtte til paragraf 702 i Foreign Intelligence Surveillance Act, som handler om uberettiget udspionering. Jeg er ikke ekspert i dette, og jeg vil ikke gå i dybden med det, men denne lov udviklede sig fra at være rettet mod udenlandske agentoperationer til bare at tale med udlændinge. Så med den nye FISA-lov, hvis du taler med mig eller en anden, taler med din tante i Schweiz eller din nevø i Grækenland, så kan FBI i henhold til den nuværende lov følge op på ikke bare den udlænding og dig selv, men fem eller seks andre opfølgninger. Med andre ord, hvis denne person har talt med den person, med den person, med den person osv. Så jeg tror, det var dommer Napolitano, der i sin kommentar til Tulsi Gabbards kompromis – hvor hun tydeligvis kapitulerede under pres – beregnede, at med den lov når man op på den sjette grad af FBI's tilladelse til at udspørge folk, når man de 330 millioner amerikanere, længe før man har opbrugt den seksdobbelte. Jeg mener, det er et mareridt. Dette er tydeligvis en lov, som tillader udspionering af alle amerikanske borgere. Dommer Napolitano har en interessant artikel om det, som jeg synes, I skal læse, for det er selvfølgelig vigtigt, at Tulsi Gabbard kommer ind. Men jeg tror, vi skal sørge for, at nok mennesker virkelig udtrykker støtte til hende, så hun ikke kommer til at stå i midten af disse knusende elementer. Jeg ville bare nævne det, fordi det er en del af kampen.

Nu til den person, der lige har talt, Ellen, som sagde, at der ikke er nogen mening med den nye sikkerhedsarkitektur; det er ikke så håbløst. Hvad amerikanere og europæere generelt ikke ved, er, at verden allerede har ændret sig på måder, som de fleste mennesker ikke har nogen anelse om. Politikkerne, især efter afslutningen af den kolde krig, hvor man forsøgte at

indføre en unipolar verden; Fukuyama kaldte det historiens afslutning. Hele politikken med NATO-udvidelse, regimeskift, farvede revolutioner, sanktioner, dollar som våben – alt dette fik et gigantisk tilbageslag. Det kan man ikke gøre over for flertallet af befolkningen, især ikke når de har et alternativ i form af Kina, som er blevet en økonomisk supermagt og hjælper mange af landene i Afrika, Asien og Latinamerika. Så denne nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur er allerede ved at opstå; det eneste, der åbenlyst mangler, er USA og for det meste de europæiske lande. Så det er ikke noget, der er et luftkastel; det er ved at ske. Langt de fleste mennesker er allerede i gang med at organisere sig på denne måde. For bare to uger siden blev Indonesien medlem af BRIKS; det er stort. Indonesien vil snart være verdens tredjestørste økonomi. Dette er størstedelen af verdens befolkning. Bare fordi mainstream-medierne forhindrer folk i Vesten i at kende til dette på nogen meningsfuld måde; man hører ikke om kinesisk kultur, indisk kultur, ikke ud fra det synspunkt, hvordan det ser ud indefra, hvis man er indfødt i disse nationer.

Jeg tror, at vi er nødt til at uddanne folk meget mere, for jeg tror, at vi er nået til slutningen af en æra, som jeg mener er lige så stor som ændringen fra middelalderen til moderne tid med den gyldne renæssance i Italien. Hvis man sammenligner de aksiomer, som folk tænkte i det 14. århundrede, med det, de tænkte i det 15. århundrede, er det som to forskellige universer. Jeg tror, vi står foran, eller faktisk midt i, en lignende eller endda større forandring. Der er ikke tid til at uddybe det nu, men jeg tror, at enten går vi fremad og når et nyt stadie i menneskehedens udvikling, eller også ødelægger vi hinanden. Jeg tror også, at vi står ved den korsvej.

Men vær optimistisk; meld dig ind i Schiller Instituttet, hvis du vil vide mere om den kulturelle renæssance, for vi er fast besluttet på at gøre det til et vigtigt punkt i diskussionen. Jeg tror, det er nøglen; at få en bedre kultur vil afgøre,

hvordan vi tænker, og hvordan vi handler.